

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sži/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010202229
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010202229.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, právne zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky Bratislava, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. Ei 176/10-4 zo dňa 04. novembra 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/361/2010-21 zo dňa 30. novembra 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/361/2010-21 zo dňa 30. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. Ei 176/10-4 zo dňa 04. novembra 2010, ktorým žalovaný v zmysle § 19 ods. 2, 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 54 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokurátoroch“) zamietol odvolanie žalobcu podané proti rozhodnutiu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „GP SR“) č. Ei 176/10-2 zo dňa 15.10.2010, ktorým nebolo vyhovie jeho žiadosti o sprístupnenie podnetu špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚŠP GP SR“) na

podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. N.Z. a o sprístupnenie návrhu generálneho prokurátora na začatie disciplinárneho konania proti menovanému prokurátorovi; v zátvorke podotkol, že sa nejedná o návrh generálneho prokurátora, ale o návrh špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania podľa § 197 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch, a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, a preto sa stotožnil s jeho názorom, že vo veci s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti (najmä počiatočné štádium disciplinárneho konania) nie je dôvodné sprístupniť žalobcom požadované informácie, keďže pri jednoznačnej identifikovateľnosti dotknutej osoby (cez internetový portál žalovaného) sa nedá vylúčiť neúmerný zásah do jeho, Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) garantovaných práv. Úlohou súdu bolo vysloviť názor, či pri strete práva na informáciu s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, ale aj základného práva na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť, dobrú povesť a ochranu mena, ktoré je zakotvené v čl. 10 Listiny základných práv a slobôd (uplatnené vo viacerých sférach, profesionálnu nevyklúčujú), teda základných práv stojacích na rovnakej úrovni, nebola bezdôvodne daná jednému právu prednosť pred právom druhým.

Ďalej uviedol, že žalobca sa domáhal sprístupnenia návrhu na začatie disciplinárneho konania, resp. zaslania podnetu na podanie uvedeného návrhu. Je zrejmé, že ide o podnet, resp. návrh vo veci disciplinárneho konania prokurátora, to znamená, že ide o správne disciplinárne delikty, ktoré sú súčasťou verejnoprávnych deliktov. Správny disciplinárny delikt je deliktom fyzickej osoby, ktorá je v špecifickom právnom vzťahu k určitej inštitúcii. Subjektom disciplinárneho deliktu teda nemôže byť hocikto, ale len osoba prislúchajúca k danej inštitúcii. V danom prípade ide o podanie (návrh) voči jasne identifikovateľnej osobe ÚŠP SR, čo vyplýva aj z príslušného internetového portálu, kde je menovaná osoba zaradená (iná osoba s totožným menom tam uvedená nie je). Objektom disciplinárneho deliktu je disciplína - právom stanovený poriadok vo vnútri inštitúcie, ale súbežne môže byť aj profesionálna etika, odbornosť výkonu povolania a súvisiaca dôveryhodnosť inštitúcie, ktorú subjekt reprezentuje voči verejnosti. Subjektívnu stránku disciplinárneho deliktu tvorí zavinenie. Sprístupnením osobných údajov dotknutej osoby v štádiu návrhu na začatie disciplinárneho konania, kým nie je zrejmé, či k disciplinárnemu previneniu skutočne došlo, by bolo aj podľa názoru súdu neúmerným zásahom do práv dotknutej osoby (prokurátora, ale aj samotnej inštitúcie - povinnej osoby), na ktoré poukázal v napadnutom rozhodnutí už žalovaný (t.j. vykonávať funkciu prokurátora bez zastrašovania, nátlaku, prekážok, nevhodného zasahovania alebo neoprávneného vystavovania zásahom do jeho právomoci a osobnej zodpovednosti, právo na ochranu vlastnej osoby, ako aj členov jeho rodiny, atď.).

V závere krajský súd poukázal na čl. 6 ods. 1 vetu prvú Dohovoru, ďalej § 2 ods. 4 Trestného poriadku - zásadu prezumpcie neviny, vychádzajúcu z úpravy ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, pričom táto zásada je upravená aj v čl. 6 ods. 2 Dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná a konštatoval, že na základe uvedeného je potrebné na osobu (v danom prípade prokurátora ako dotknutú osobu) prihliadať ako na nevinného.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať náhradu trov konania. V dôvodoch odvolania namietal, že ním požadované informácie sa síce týkajú disciplinárneho konania voči prokurátorovi menom N.Z., avšak identifikácia prostredníctvom mena a pracovného zaradenia túto osobu nerobí pre žalobcu priamo ani nepriamo určiteľnou. Informácie týkajúce sa takto označenej osoby nemôžu mať preto povahu osobných údajov a zo sprístupňovania s odvolaním sa na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií nemôžu byť vylúčené. Uvedené údaje nespĺňajú ani definíčné kritérium osobných údajov v zmysle ust. § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z.z.“), nakoľko nejde o informácie týkajúce sa fyzickej osoby, ale ide o informácie týkajúce sa verejnej funkcie, či služobného pomeru. Identifikátor v rozsahu meno, priezvisko, pracovné zaradenie nie je ani charakteristikou

tvoriacou fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu fyzickej osoby ako to predpokladá ust. § 3 zákona č. 428/2002 Z.z.

Ďalej argumentoval, že v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR nemožno informáciu o disciplinárnom konaní voči verejnému činiteľovi v súvislosti s výkonom jeho funkcie odmietnuť sprístupniť ani z dôvodu ochrany súkromia. Prokurátor totiž pri plnení služobných povinností nevykonáva svoje súkromné aktivity, ale je v pozícii verejného činiteľa, dokonca s osobitnými právomocami. Svoje súkromie realizuje až po skončení pracovnej doby, vo voľnom čase a bez účasti orgánov prokuratúry. Informácie týkajúce sa takto vymedzenej sféry prokurátora však žalobca nepožadoval. Súd teda nesprávne zvažoval ochranu súkromia a vykonal test proporcionality, keď v danom vôbec nedochádza ku kolízii práva na súkromie a práva na informácie. Prokurátor pri výkone svojej verejnej funkcie nepožíva ochranu súkromia, ale v plnom rozsahu podlieha verejnej kontrole. Takýto názor zjavne zaujal aj zákonodarca, keď v ust. § 204 zákona č. 154/2001 Z.z. určil, že disciplinárne pojednávania sú verejné. Je teda nevysvetliteľný rozpor medzi právom verejnosti vnímať disciplinárny návrh svojim sluchom priamo na pojednávaní a nemožnosťou vnímať ten istý návrh očami po sprístupnení podľa zákona o slobode informácií. Takéto bezdôvodné obmedzenie práva na informácie vo vzťahu k jednej forme prijímania informácií vykazuje prvky svojvôle. Pokiaľ sa súd odvoláva na akési stanovisko Úradu na ochranu osobných údajov, žiada sa pripomenúť, že stanoviská štátnych orgánov nepatria medzi pramene práva a súd je pri svojom rozhodovaní viazaný iba právnymi predpismi. Orgány výkonnej moci mu nie sú oprávnené udeľovať pokyny.

V ďalšej časti odvolania žalobca vytýkal súdu, že prebral nezrozumiteľnú a nepreskúmateľnú argumentáciu žalovaného údajnou hrozbou zastrašovania, nátlaku a pod. a uviedol, že v demokratickej spoločnosti je nevyhnutné, aby sa mohla verejnosť oboznámiť s obsahom návrhu smerujúcim na potrestanie prokurátora D. a urobiť si vlastný názor. Pokiaľ sa súd obáva, že by v dôsledku úsudku verejnosti mohlo dôjsť k narušeniu prezumpcie nevinu prokurátora, ide o jej určitú vulgarizáciu a neprípustný presah do sféry občianskeho práva. Argumentácia súdu prezumpciou nevinu má aj logický nedostatok - pokiaľ už informácia o obvinení narušuje prezumpciu nevinu, táto v prípade prokurátora bola narušená samotnou informáciou o disciplinárnom obvinení.

Žalobca sa dožaduje informácie o obvinení, ktoré bolo proti prokurátorovi D. vznesené. Žalovaný aj súd ignorovali ústavnoprávny aspekt práva na informácie garantované čl. 26 Ústavy SR, ktorej ods. 4 taxatívne určuje dôvody, pre ktoré je možné právo na informácie obmedziť. Utajovať informácie o disciplinárnych stíhaniach prokurátorov nie je nevyhnutné bez ohľadu na to, či ide o stíhania opodstatnené alebo nie, šikanózne. Disciplinárne stíhanie prokurátora bez ohľadu na jeho opodstatnenosť totiž indikuje, že v činnosti prokuratúry došlo k viac, či menej vážnemu zlyhaniu. Nevyhnutnosť utajenia informácií o disciplinárnom konaní pritom úplne popiera skutočnosť, že ústne prejednanie návrhu je verejné, t.j. dostupné komukoľvek.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a uviedol, že s poukazom na § 204 zákona o prokurátoroch nie je správne tvrdiť, že ide o nedôvodné obmedzenie ústavného práva na informácie ak žalovaná nesprístupní návrh na začatie disciplinárneho konania, hoci tento môže verejnosť vnímať „svojím sluchom“ na pojednávaní, ktoré je verejné. V danej veci niet žiadneho rozporu. Verejné je len disciplinárne pojednávanie, nie však konanie disciplinárnej komisie pred začatím ústneho pojednávania. Ide tu o obdobu trestného konania, opierajúcu sa o vtedy platné znenie § 216 zákona č. 154/2001 Z.z. v znení platnom do 31.12.2010. Z tohto pohľadu možno podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania považovať za paralelu trestného oznámenia a návrh samotný za paralelu uznesenia o vznesení obvinenia. Je všeobecne uznanou skutočnosťou, že tieto doklady sa nezverejňujú bez ohľadu na to, že sú oboznamované na verejne prístupnom hlavnom pojednávaní. Dôvodom tohto právneho stavu je skutočnosť, že ich zverejnenie by mohlo negatívne ovplyvniť priebeh trestného konania. Túto zásadu je nutné uplatniť aj vo vzťahu k predmetu sporu. Podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ako aj návrh samotný tvoria časť podkladov, na základe ktorých sa rozhoduje o tom, či bude vytýčený termín ústneho pojednávania, alebo či sa disciplinárne konanie ukončí iným zákonným spôsobom. Ak má disciplinárna komisia vykonávať svoju činnosť v súlade so

zákonom, musí sa jej zabezpečiť možnosť nerušenej práce. Za týmto účelom musí byť chránená pred akýmkoľvek vplyvmi, či nátlakom, najmä nátlakom médií, či verejnosti. A práve preto je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, aby sa verejnosť mohla oboznámiť s obsahom podnetu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania a návrhu na začatie disciplinárneho konania až svojou účasťou na ústnom pojednávaní, ktoré sa koná verejne (§ 204 ods. 1 zákona č. 154/2001 Z.z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o nevyhovení žiadosti žiadateľa (žalobcu) o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a spornou otázkou, či podľa zákona č. 211/2000 Z.z. možno sprístupniť podnet špeciálneho prokurátora a návrh generálneho prokurátora na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi ÚŠP N.Z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že dňa 06.10.2010 bola Generálnej prokuratúre SR a dňa 07.10.2010 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR doručená žiadosť žalobcu (označená ako Vec: Žiadosť o informácie) podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám o sprístupnenie informácií, a to:

- o sprístupnenie podnetu špeciálneho prokurátora na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi ÚŠP N.Z. a
- sprístupnenie návrhu generálneho prokurátora GP na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi ÚŠP N.Z..

Generálny prokurátor SR žiadosti žiadateľa rozhodnutím č. Ei 176/10-2 zo dňa 15.10.2010 nevyhovel a vo výroku do zátvorky uviedol poznámku, že sa nejedná o návrh generálneho prokurátora, ale o návrh špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania podľa § 197 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch. V odôvodnení uviedol, že GP SR ako povinná osoba vec posudzovala podľa zákona o slobode informácií, zákona o ochrane osobných údajov a príkazu GP SR por. č. 19/2006 zo dňa 05.12.2006, ktorým sa upravuje postup prokuratúry podľa zákona o slobode informácií. Upozornil najmä na čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého „Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe“ a čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého „Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života“. Keďže na základe množiny údajov (meno, priezvisko, označenie funkcie, miesta výkonu pracovného zaradenia) možno fyzickú osobu identifikovať, uvedené informácie je možné považovať za osobné údaje dotknutej osoby podľa § 3 zákona o ochrane osobných údajov. S poukazom na § 25 ods. 4 zákona o prokurátoroch má prokurátor právo na primerané utajenie údajov o svojej a jemu blízkych osobách.

Rozklad žalobcu žalovaný zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Účelom zákona č. 211/2000 Z.z. a práva na informácie ako takého je snaha poskytnúť každému čo najširší rozsah informácií o činnosti štátnych orgánov. Čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky taxatívne vymenúva záujmy, pre ochranu ktorých je možné obmedziť právo na informácie a aj to iba v prípade, ak to je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Orgány verejnej moci, vrátane prokuratúry, majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti za podmienok a spôsobom stanoveným zákonom. Lex generali je zákon č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií. Ten upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, ako aj obmedzenia prístupu k informáciám, ktoré sú upravené v jeho ustanoveniach §§ 8 až 13.

Ako bolo vyššie uvedené, právo na informácie zaručuje Ústava Slovenskej republiky, ale až jednotlivé osobitné zákony upravujú podrobnosti informačnej povinnosti. Medzi tieto osobitné zákony patrí nielen zákon č. 211/2000 Z.z., ale pokiaľ je povinnou osobou prokuratúra, je ním aj zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v platnom znení, ktorý je navyše vo vzťahu k zákonu o slobode informácií špeciálnym zákonom a tak má pri aplikácii prednosť.

Zákon o informáciách pojem „informácia“ nedefinuje. Informáciou potom treba rozumieť to, čo v momente žiadosti je alebo má byť u povinného k dispozícii. Informácia je základom vzájomného vymieňania údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. Zo znenia zákona o informáciách však nemožno vyvodzovať, že by informáciou mali byť údaje podľa požiadaviek toho, kto o poskytnutie informácie žiada, prípadne poskytovanie obsahu spisov. Zo zákona o informáciách nevyplýva ani právo na získanie informácií požívajúcich rôznu právnu ochranu.

Právny princíp, ktorým sa riadi poskytovanie informácií spočíva v tom, že je nevyhnutné uviesť konkrétne ustanovenie zákona, podľa ktorého sa môže, či musí, prístup k žiadanej informácii obmedziť. Treba poznamenať, že základné ústavné práva (napr. právo na informácie, právo na osobnú slobodu, právo na ochranu osobnosti a osobných údajov, ochranu súkromia) sú voči sebe v konkurenčnom a komplementárnom vzťahu. Z toho vyplýva, že jedno musí byť obmedzené, aby bolo zachované druhé. Keďže v európskom právnom prostredí je právo na ochranu osobnosti považované za jedno z najsilnejších, je potom prirodzené (pokiaľ ide o ochranu osobnosti a súkromie bežného občana), že právo na informácie musí ustúpiť. Naopak, pri verejných činiteľoch vystupuje do popredia právo na informácie a ochrana súkromia je menej intenzívna. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Právo na súkromie však zahŕňa aj právo na ochranu informácií a skutočností, ktoré sa celkom nedajú kvalifikovať ako osobné údaje (obrazové a zvukové snímky) týkajúce sa fyzickej osoby.

Zvláštnu ochranu však požívajú informácie z citlivých oblastí, napr. prebiehajúce trestné konanie (aj disciplinárne), rozhodovacia činnosť súdu, plnenie úloh spravodajských služieb, a pod. V týchto prípadoch možno obmedziť len tie informácie, ktoré priamo vypovedajú o týchto procesoch alebo vznikajú a vyskytujú sa jedine v nich. Pre odopretie informácie je rozhodujúce, či určitá informácia je vlastným produktom daného procesu (napr. disciplinárneho konania) alebo je prevzatá a vyskytuje sa v ňom sekundárne. Ak je informácia skutočne produktom daného konania, potom možno predpokladať, že väčšinou pôjde o vnútorný pokyn alebo o informáciu po dobu konania len vznikajúcu, „nehotovú“. Potom je možné uviesť, že toto sú vlastné charakteristiky informácie, pre ktoré je možné prístup k nej obmedziť.

Zásady ochrany osobných údajov ustanovuje zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z.z., osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej, či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, 9) (v poznámke pod čiarou odkaz na zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov) povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracované v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom (odkaz na zákon č. 428/2002 Z.z.) o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom,... Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu

- a) titul,
- b) meno,
- c) priezvisko,
- d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie,
- e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti,
- f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva,
- g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.

Všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon (§ 12 zákona o slobode informácií).

Vychádzajúc z citovaných ustanovení niet pochyb o tom, že na základe súboru údajov o fyzickej osobe (v danom prípade prokurátora) a príslušnosti ku konkrétnemu štátnemu orgánu v sústave prokuratúry (miesto výkonu funkcie a ďalšie identifikačné údaje) možno fyzickú osobu určiť (identifikovať) a takýto súbor údajov treba považovať za osobné údaje dotknutej osoby.

V danej veci žalobca požaduje informácie o podnete špeciálneho prokurátora na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi Špeciálnej prokuratúry ÚŠP N.Z. a sprístupnenie „návrhu generálneho prokurátora na začatie disciplinárneho konania proti prokurátorovi Špeciálnej prokuratúry ÚŠP N.Z.“, (ktorý, ako vyplýva zo spisu a z obsahu vyjadrenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 08.02.2011 doposiaľ podaný nebol). Žiadateľ teda uviedol a presne označil konkrétnu osobu - meno, priezvisko, funkciu, miesto výkonu funkcie a orgán, v ktorom funkciu vykonáva.

Na tomto mieste však treba poznamenať, že podnet prokurátora na disciplinárne konanie vzhľadom na vyššie uvedené je treba považovať za určitý sankčný postih iba v štádiu návrhu (po dobu konania vznikajúci) a v súvislosti s princípom prezumpcie neviny táto skutočnosť nemá byť zverejňovaná, keďže sa nedá vylúčiť jej anonymita. Z uvedených dôvodov je potom žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami zákona, pretože ide o informácie o podnete na disciplinárne konanie, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie.

Žalovaný a krajský súd dali žiadateľovi dostatočnú odpoveď na otázku, prečo požadovanú informáciu (o podnete na disciplinárnu sankciu prokurátora) možno odmietnuť, ktorá otázka bola pre posúdenie zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia podstatná.

Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia žalovaného a krajského súdu v tom, že informácie v požadovanom rozsahu nie je možné poskytnúť, lebo sa týkajú osobných údajov dotknutej osoby (v rozsahu uvedenom vo výrokovej časti rozhodnutia), ku ktorým je prístup v zmysle § 6 ods. 6 a § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií obmedzený, a je v rozpore so zákonom č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov a zákonom č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 252/2009-64 zo dňa 26.10.2012 ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.